

HÃY ĐẾN MÀ XEM

(Ga 1, 35-39)

KHUNG CẢNH: Cuộc gặp gỡ giữa Đức Giê-su và các môn đệ đầu tiên, những người đang tìm một hướng đi cho đời mình

ƠN XIN: Xin cho con được đến và ở lại với Chúa.
Xin Chúa cùng con nhìn lại quãng đường con đã đi qua

ĐIỂM GỌI Ý CẦU NGUYỆN

1. “Đây là Chiên Thiên Chúa” (Ga 1, 36)

(1) Từ diễn viên phụ đến nhân vật chính

- Nhân vật chính của đoạn Tin Mừng là Đức “Giê-su” và “các môn đệ đầu tiên”. Nhưng hai nhóm nhân vật chính không thể gặp nhau nếu không có sự nối kết của Gioan. Gioan đặt mình sang một bên, chấp nhận vai trò của một diễn viên phụ, để những người khác được làm nhân vật chính.
- Ở khởi đầu của cuộc tĩnh tâm này, tôi đứng vào vị trí của các môn đệ. Tôi là kẻ đi tìm. Được giới thiệu với Đức Giêsu, tôi trở thành nhân vật chính.
- Nhìn lại tương quan giữa tôi với Chúa. Phải chăng đã quá lâu tôi chỉ sống với vai trò của một diễn viên phụ? Cách mà tôi giữ đạo? Cách tôi đặt mình bên lề những hoạt động của giáo hội?... Hôm nay, tại nhà tĩnh tâm này, tôi được mời gọi làm nhân vật chính. Tôi được giới thiệu để đến với Chúa, để được ở với Chúa mặt đối mặt với. Tôi được mời làm nhân vật chính. Tôi được trao cho trách nhiệm xây dựng tương quan và tình yêu của tôi với Chúa. Ý thức được vai trò đặc biệt của tôi lúc này, tôi tâm sự với Chúa!

(2) Những Gio-an trong cuộc đời của tôi

Tấm gương đẹp của Gio-an: giới thiệu các nhân vật chính với nhau, mình thì đứng nép qua một bên! Đã có biết bao nhiêu Gio-an như thế đi qua cuộc đời của tôi?

- Nhờ đâu mà tôi được biết Chúa, nếu không phải là nhờ sự giới thiệu, dìu dắt, hướng dẫn của người khác? Cha mẹ - bạn bè - anh chị em. Nếu tôi thực sự thấy được làm một người công giáo là điều gì đó đẹp vô cùng,

đây là giây phút rất thích hợp để tôi dừng lại để nói lời tạ ơn Chúa. Tạ ơn Chúa vì những người Chúa đã gửi đến cho tôi để tôi được biết Chúa, được làm con Chúa.

- Cuộc tĩnh tâm này: ai là Gio-an, người đã giới thiệu tôi đến để tôi gặp Chúa? Theo tôi, đó chỉ là tình cờ ngẫu nhiên, hay đó là điều đã được Thiên Chúa sắp xếp sẵn cho tôi? Nếu tôi dám tin, mọi sự đều được Chúa chuẩn bị để tôi có thể ngồi đây trong giây phút này, tôi tự hỏi mình xem, tôi nên bước vào cuộc tĩnh tâm này với tâm tình nào?

2. “Các bạn tìm gì thế?” (Ga 1, 38a)

Câu hỏi mà Chúa Giê-su dành cho các môn đệ cũng là câu hỏi mà Đức Giê-su muốn hỏi tôi lúc này.

- Tôi đang tìm gì thế? Tại sao tôi lại ở đây? Giờ này vào hôm qua tôi đang làm gì? Tại sao ngày hôm nay lại khác so với hôm qua? Tại sao tôi lại đủ can đảm đăng ký đi theo khoá tĩnh tâm này, theo sự tổ chức xếp đặt của một ai đó, theo sự hướng dẫn của một ai đó mà tôi chưa thật sự biết rõ?
- Sâu xa hơn, tôi được mời gọi để trở về với lòng mình để sống với câu hỏi của Chúa. Chúa hỏi tôi: Con tìm gì thế? Con đang tìm gì lúc này? Con đã tìm gì trong suốt cả cuộc đời con: 40 năm, 50 năm, 60 năm hay 70 năm? Cho tới giờ con còn muốn tìm gì cho cuộc đời của mình?
- Trong số những điều tôi muốn tìm kiếm, nhìn lại để thấy tôi đã làm được gì, đã làm được bao nhiêu? Còn bao nhiêu điều tôi chưa làm được? Còn bao nhiêu thao thức, bao nhiêu trăn trở, bao nhiêu là những điều còn dang dở trong cuộc đời tôi?
- Đây là những điều tôi tìm kiếm, nhưng tự tôi, tôi không thể tìm thấy? Đây là những điều thật sự tôi cần có Chúa giúp tôi? Nếu không có Chúa, những tìm kiếm của tôi sẽ đi về đâu?

3. “Thưa Thầy, Thầy ở đâu?” (Ga 1, 38b)

- Đó là câu hỏi trong giây phút đầu tiên của các môn đệ, khi mà Đức Giê-su hãy còn là một người xa lạ đối với các ông. Trong trường hợp này, có thể tôi còn may mắn hơn rất nhiều so với các môn đệ đầu tiên: tôi được

biết Chúa từ nhỏ, qua những giờ giáo lý, qua nhịp sống đạo trong gia đình, trong giáo xứ, qua các giờ Thánh Lễ và kinh hạt... Thế nhưng nếu đủ thật lòng với mình, tôi thử hỏi lại mình xem, đã bao nhiêu lần trong cuộc đời tôi đã hỏi cùng một câu hỏi ấy: *“Thưa Thầy, Thầy ở đâu”, “Chúa ơi, Chúa ở đâu?” “Chúa ơi, Chúa đâu mất rồi?”*

- Đã bao giờ tôi phải trải qua cái cảm giác bơ vơ lạc lõng, thấy không chỉ người thân, bạn bè nhưng cả chính Thiên Chúa cũng bỏ rơi mình? Có bao giờ sau một hành trình dài làm con Chúa, sau một hành trình dài theo Chúa, tôi giật mình nhìn lại và tự hỏi: Chúa của tôi ở đâu?
- *“Thưa Thầy, Thầy ở đâu?”* – Khởi đầu cuộc tĩnh tâm này, tôi có thể sống lại những giây phút băn khoăn đi tìm. Hãy tìm thì sẽ thấy. Hãy can đảm nhìn lại những thời khắc mà chúng ta gọi là tâm tối và bế tắc. Nếu chúng ta thật sự bước vào trong bầu khí tĩnh tâm, nếu chúng ta có thể bỏ qua một bên những điều làm mình bận lòng bận trí để đi vào gặp gỡ và đối thoại yêu thương với Thiên Chúa, chắc chắn chúng ta sẽ tìm thấy câu trả lời!

4. “Đến mà xem” – các ông đã đến và ở lại với Người.

- Tôi đã nghe lời mời gọi. Tôi đã đến đây. Quan trọng là tôi có ở lại với Người không?
- Có chăng cái nguy cơ thân xác tôi ở đây nhưng tâm trí tôi thì không? Có chăng cái nguy cơ thân xác và con người tôi thì đang ở nơi của Chúa, nhưng lòng trí tôi thì còn xa Chúa lắm, còn lang thang đâu đó với những bận rộn bên ngoài?
- Xin Chúa giúp tôi để tôi ở lại. Xin Chúa giúp để tôi có thể tạm đặt qua một bên những bận tâm, để tôi có thể ở lại với Chúa với trọn vẹn cả con người, tâm trí và trái tim tôi. Khi nào tôi dám bỏ mọi sự để sống trọn vẹn cho Chúa, tôi sẽ cảm nghiệm được rằng Chúa cũng sẽ sống trọn vẹn với tôi và cho tôi.
- Chúa mời tôi “Đến mà xem”. Ở lại với Chúa là cơ hội để tôi có thể xem. Chúa sẽ chỉ cho tôi thấy những điều kỳ diệu về chính tôi, về tình yêu của Chúa trên cuộc đời tôi. Chúa sẽ biến đổi và ban cho cuộc sống tôi nhiều ánh sáng mới. Xin cho tôi quảng đại ở lại với Chúa.